

РЕШЕНИЕ

№ 1939

гр. Варна, 06.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 50 СЪСТАВ, в публично заседание на дванадесети ноември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Таня Кунева

при участието на секретаря Мариана Ив. Маркова
като разгледа докладваното от Таня Кунева Гражданско дело №
20213110104413 по описа за 2021 година

Производството е образувано по искова молба на Г. Д. Г. срещу Община *, с която е предявен положителен установителен иск за собственост с правно основание чл. 124, ал. 1 от ГПК да бъде прието за установено в отношенията между страните, че ищецът е собственик на следната движима вещ, а именно: моторно превозно средство - лек автомобил с държавен регистрационен номер *, марка „*, цвят: сив металик, рама: *, двигател: *, придобит на основание изтекла в полза на ищеца придобивна давност чрез непрекъснато, явно, необезпокоявано владение в периода от 29.03.2013г. до 30.03.2018г.

Твърди се в исковата молба, че на 13.05.2008 г. в гр. *между *Д, в качеството на лизингодател и ищеца, в качеството на лизингополучател, е сключен договор за финансов лизинг на ППС. Сочи се, че лизингодателят се е задължил да придобие от трето лице – В*, лек автомобил марка „*“ с цена 11636,10 евро, а Г.Г. да заплати по договора за лизинг първоначална вноска в размер 3490,85 евро без ДДС, както и да заплати лизинговото задължение от главница и лихви на 60 равни месечни вноски или в общ размер на 24856,29 лв., платими от 01.07.2008 г. до 01.06.2013 г. Твърди се, че съобразно уговореното в чл. 6 от договора за лизинг вр. чл. 13.2 и чл. 13.3 от ОУ след изтичане на уговорения срок и изплащане на цената лизингополучателят придобивал собствеността върху МПС. Сочи се, че след регистрацията на автомобила в КАТ на 14.05.2008 г. процесният автомобил е предаден за ползване от *. Твърди се, че в периода от 14.05.2008г. до 28.06.2013 г. ищецът е изплатил уговорената цена на месечни вноски общо в размер на 38172,68лв. Твърди се, че след извършеното плащане е отправена покана до лизингодателя за прехвърляне на

собствеността, но установява, че дружеството е в несъстоятелност и правомощията на управителните органи са прекратени. Сочи се, че доколкото не се касае за парично вземане не е предявявал правата си пред синдика. Излага се, че с Решение №215 от 21.03.2018г. на Варненски окръжен съд, Търговско отделение е обявена неплатежоспособността на „*, като е определена начална дата на неплатежоспособността 18.08.2012г. и е открито производство по несъстоятелност. Дейността на дружеството е прекратена, постановена е обща възбрана и запор на имуществото на дружеството. Със същото решение * е обявено в несъстоятелност и производството по делото е спряно. Излага се, че с влязло в законна сила на 07.07.2021г. Решение № 260394/30.12.2020г. по т.д. № 860/2017г. на Варненски окръжен съд, ТО, производството по делото по несъстоятелност на „* е прекратено на основание чл.632, ал.5, вр. с ал.4 ТЗ и е постановено е заличаване на търговеца, като на 15.01.2021г. търговецът *-в несъстоятелност е заличен от Търговския регистър. Позовавайки се на т.10 от ТР №1/03.12.2018 г. по т.д № 1/2017 г. на ОСТК на ВКС, счита, че процесният автомобил след прекратяване на производството по несъстоятелност и заличаване на длъжника е станал общинска собственост. Твърди се, че в периода от 29.03.2013 г. до 30.03.2018 г. и понастоящем ищецът е упражнявал непрекъснато владение върху вещта, необезпокоявано, със съзнанието, че е собственик, поради което счита, че е придобил автомобила по давност. По тези съображения моли да се приеме за установено, че ищецът е собственик на процесния автомобил. Претендира разноски.

В съдебно заседание ищецът, чрез процесуален представител поддържа исковата молба и моли за уважаване на иска. Настоява се, че в полза на ищеца е изтекла изискуемата придобивна давност, владеейки автомобила като собствен повече от 5 години, поради което е придобил вещта на оригинерно основание.

В срока по чл.131 ГПК е депозиран **писмен отговор на исковата молба** от ответника, в който се излага становище за неоснователност на иска. Оспорва се владението на ищеца да е несъмнено, като сочи, че не е демонстрирано спрямо предишния собственик лизингодателя, респ. спрямо Община *. Сочи се, че фактическата власт върху вещта е упражнявана въз основа на сключения договор за лизинг и определяла качеството на държател на ищеца. Намира, че не са изпълнени условията по договора за отправяне на молба за прехвърляне на собствеността, поради което намира, че ищецът не е считал себе си за собственик. Отделно, намира че не е изтекъл изискуемия петгодишен давностен срок. Счита, че липсват данни за приемане по опис на конкретното движимо имущество по аргумент от чл. 11 от ЗН, поради което намира, че ответната община не е станала собственик на автомобила. Моли се за отхвърляне на иска и присъждане на разноски.

В съдебно заседание ответникът не изпраща представител.

Настоящият съдебен състав на ВРС, като взе предвид становищата на страните и събраните по делото доказателства, намира за установено следното от **фактическа страна**:

Не е спорно между страните, както е прието и с доклада по реда на чл. 146 от ГПК, че на 13.05.2008 г. в гр. *между **, в качеството на лизингодател и ищеца, в качеството на лизингополучател, е сключен договор за финансов лизинг на ППС, че лизингодателят се е задължил да придобие от трето лице – Вендор ООД лек автомобил марка „*“ с цена 11636,10

евро, а Г.Г. да заплати по договора за лизинг първоначална вноска в размер 3490,85 евро без ДДС, както и да заплати лизинговото задължение от главница и лихви на 60 равни месечни вноски или в общ размер на 24856,29 лв., платими от 01.07.2008 г. до 01.06.2013 г.; че след регистрацията на автомобила в КАТ на 14.05.2008 г. процесният автомобил е предаден за ползване от *на ищеца Г.Г.; че в периода от 14.05.2008г. до 28.06.2013 г. ищецът е изплатил уговорената цена на месечни вноски общо в размер на 38172,68лв.; че с Решение №215 от 21.03.2018г. на ВОС, т.о., е обявена неплатежоспособността на *, като е определена начална дата на неплатежоспособността 18.08.2012г. и е открито производство по несъстоятелност, дейността на дружеството е прекратена, постановена е обща възбрана и заповед за наемане на имуществото на дружеството, обявено в несъстоятелност и производството по делото е спряно; че с влязло в законна сила на 07.07.2021г. Решение № 260394/30.12.2020г. по т.д. № 860/2017г. на ВОС, ТО, производството по делото по несъстоятелност на „*, е прекратено на основание чл.632, ал.5, вр. с ал.4 ТЗ и е постановено е заличаване на търговеца, като на 15.01.2021г. търговецът „*-в несъстоятелност е заличен от Търговския регистър.

От ангажирани по делото гласни доказателства посредством разпита на свидетеля *, се установява, че през 2008 г. ищецът закупил процесния автомобил на лизинг със срок на лизинга от 5 години, като споделил, че след изтичане на този срок колата е станала негова. През 2013 г. изплатил последната лизингова вноска и от този момент разказвал, че колата е негова, поддържал я като своя собствена, паркирал я пред дома си и никой не е предявявал претенции спрямо нея или да иска връщането ѝ. Излага, че ищецът неколkokратно е отправял молби до лизингодателя да прехвърлят формално собствеността, но той го уверявал, че е вече собственик и може да я ползва и да си управлява автомобила. През 2017 г. разбрали, че имало проблеми с фирмата на лизингодателя и затова не оформили сделката документално.

По така установеното от фактическа страна съдът прави следните **правни изводи:**

Предявеният иск намира правното си основание в разпоредбата на чл. 124 от ГПК.

За успешното провеждане на иска ищецът следва да установи при условията на пълно и главно доказване твърденията, с които обосновава правния си интерес от търсената защита, като се установи наличието на свое защитимо материално право, като докаже изложените в исковата молба твърдения, че е упражнявана фактическата власт върху автомобила постоянно, непрекъснато, несъмнено, явно и спокойно над 5 години в процесния период, като е държал вещта като собствена, чрез извършване на фактически и правни действия, които съответстват на вещните правомощия, част от предметното съдържание на сложното вещно право на собственост. За отблъскване на исковата претенция, от своя страна, в тежест на ответника е да установи противопоставимо свое право на собственост, породено на твърдяното основание.

Съгласно тълкувателно решение № 1/03.12.2018г. по т.д. №1/2017 г. на ОСТК на ВКС недвижимите имоти и движимите вещи, останали непродадени в производството по несъстоятелност след прекратяване на производството и заличаване на длъжника от търговския регистър, остават собственост на физическото лице, когато длъжникът е едноличен търговец, съответно стават собственост на държавата или на общините, по

аналогия на чл. 11 ЗН, когато длъжникът е търговец-юридическо лице, освен ако в закон не е предвидено друго.

В случая не е спорно, че по отношение на лизингодателя – първоначален собственик на вещта, е открито производство по несъстоятелност и че същият е заличен търговец с влязло в сила решение. С оглед горните разяснения вещите, принадлежали на търговеца, ex lege /по силата на закона/ стават собственост на общината по местонахождението им. Аналогията с разпоредбата на чл. 11 от ЗН, която Върховният съд прави е с оглед обосноваване възникване в полза на общината на право на собственост върху тези вещи, като правилата за приемане на наследство по опис не намират приложение. В тази връзка неоснователно е възражението на ответника, че не е приел по опис имуществото и не е материалноправно легитимиран да отговаря по иска.

Съгласно чл.80 ЗС, правото на собственост по давност върху движими вещи се придобива с непрекъснато владение в продължение на 5 години.

За да е налице оригинерното придобивно основание, следва да са се осъществили двата елемента от фактическия състав на придобивната давност, а именно, да е упражнявана фактическа власт върху вещта в продължение на предвидения в закона срок; тази фактическа власт да е осъществявана с намерението за придобиване на вещни права върху имота съобразно дефиницията на чл.68 ЗС. Разпоредбата на чл.69 ЗС въвежда оборима презумпция относно намерението за своене. Трайно обобщените необходими признаци на владението са същото да е несъмнено, явно, непрекъснато с оглед правилото на чл.81 ЗС и спокойно.

Съгласно трайната съдебна практика, за да се придобие по давност правото на собственост, е необходимо да се предприемат едностранни действия, с които по явен и недвусмислен начин да се демонстрира намерението да се придобие вещта за себе си. За да промени държанието във владение като предпоставка за придобиване по давност на чужда вещ, държателят трябва да демонстрира промяна в намерението за своене на вещта /*interversio possessionis*/.

От анализа на ангажираните по делото писмени и гласни доказателства посредством разпита на свидетеля *, чиито показания съдът кредитира като непосредствени, последователни, незаинтересовани и вътрешнологични се установява, че ищецът е започнал да упражнява фактическа власт върху процесния автомобил през 2008 г., сключвайки договор за финансов лизинг с търговското дружество *. За срока на действие на договора от 5 години и до пълното изплащане на цената ищецът е бил държател на вещта предвид постигнатите договорки, че вещта се придобива след изтичане на този срок и пълно изплащане на лизинговата цена.

Не е спорно, а и от представените по делото платежни нареждания се установява, че цената по договора е изцяло изплатена 28.06.2013 г., като след тази дата ищецът е считал себе си за собственик и явно е демонстрирал това пред управителя на дружеството съгласно депозираните показания на свидетеля Трифонов. Ищецът многократно е отправял покани за документално оформяне на сделката, но фактът, че до прехвърляне на автомобила с изискуемата от закона форма не се стигнало, не се отразява на намерението му за своене на

автомобила. Ищецът е ползвал и поддържал вещта, управлявал го и го е паркирал пред дома си, като от датата на изтичане на лизинговия договор до датата на предявяване на иска владението му не е било обезпокоявано. Установи се, че никой не е предявявал претенции спрямо процесния автомобил, нито е претендирал връщане на владението. През целия период на придобивна давност от пет години, изтекъл на 28.06.2018 г., ищецът явно и несъмнено е упражнявал всички правомощия на собственика, поради което съдът намира, че към тази дата същият е придобил вещното право на собственост върху автомобила.

Съгласно трайната съдебна практика давността не се прилага служебно, като позоваване от заинтересованата страна на нея не е елемент от фактическия състав на придобивното основание по чл. 79 ЗС, а последиците от същата настъпват към датата, на която давността е изтекла /така ТР 4/2012 г. на ОСГК на ВКС/. Ето защо, съдът намира за неоснователно възражението на ответника, че намерението за своеене на ищеца не е демонстрирано пред ответната община, доколкото такова явно и недвусмислено е демонстрирано пред първоначалния собственик. Законоустановеният срок е изтекъл на 28.06.2018 г., от който момент ищецът е станал собственик на оригинално правно основание, поради което претенцията му се преценява за основателна и като такава следва да бъде уважена.

Съобразно изхода на спора и направеното от ищеца искане на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, следва да бъдат присъдени сторените пред настоящата инстанция разноски за държавна такса от 210,08лв. и адвокатско възнаграждение от 1250лв., съобразно представените доказателства или в общ размер на 1460,08лв.

Мотивиран от горното, съдът

РЕШИ:

ПРИЕМА ЗА УСТАНОВЕНО в отношенията между страните Г. Д. Г., ЕГН *****, с адрес гр. *, и Община *, с адрес гр. *, **че ищецът Г. Д. Г., ЕГН *****, е собственик на следната движима вещ**, а именно: моторно превозно средство - лек автомобил с държавен регистрационен номер *, марка „*“, цвят: сив металик, рама: *, двигател: *, придобит на основание изтекла в полза на ищеца придобивна давност чрез непрекъснато, явно, необезпокоявано владение в периода от 28.06.2013г. до 28.06.2018г., **на основание чл. 124, ал. 1 от ГПК.**

ОСЪЖДА Община **, с адрес гр. * **да заплати** на Г. Д. Г., ЕГН *****, с адрес гр. *, **сумата от 1460,08лв.** (хиляда четиристотин и шестдесет лева и осем стотинки), представляваща сторени по делото съдебно – деловодни разноски, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК.

Решението подлежи на въззивно обжалване пред Варненския окръжен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Препис от решението да се връчи на страните на основание чл. 7, ал.2 от ГПК.

Съдия при Районен съд – Варна: _____